Den gamle kone der ville have en husnisse

Der var engang en gammel kone, der gerne ville have en husnisse. Hun havde slidt og slæbt alle sine dage, og nu havde hun sparet sammen til sit eget hus. Det var lille og lavt, men der var både et køkken, en stue og en forstue.

Hun var lykkelig, da det hele var i orden. "Nu har jeg alt, hvad man kan ønske sig", sagde hun. "Det eneste jeg mangler er en husnisse. Men hvor i alverden får jeg en husnisse fra?".

"Jeg kan lokke ham med god mad", tænkte hun. Og så tog hun en blomstret skål og en fin lille træske fra køkkenskabet. Bagefter kogte hun risengrød, hældte grøden i skålen og lagde en stor smørklat i midten. "Den grød kan ingen nisse stå for", tænkte hun og stillede grøden uden for døren. Og så gik hun i seng. "I morgen har jeg nissen her", sagde hun til sig selv. "Det er lige så sikkert som amen i kirken".

Men da morgenen kom, havde katten ædt grøden, og der var ingen nisse at se. "Jeg skal lokke ham med en fin hue," tænkte den gamle kone. Og så strikkede hun den fineste røde nissehue med lang kvast. Den var så smuk at hun ikke kunne se sig mæt på den. Hun hængte den op i æbletræet, og så gik hun i seng. "I morgen er nissen her" sagde hun til sig selv "Det er sikkert som amen i kirken".

Men da morgenen kom, var huen blæst op i toppen af grantræet. Der sad den og lyste op. Men nogen nisse var der ikke at se. "Jeg skal lokke ham med en skinnende mønt" tænkte den gamle kone. Om aftenen lagde hun en tiøre uden for vinduet, og så gik hun i seng. "I morgen er nissen kommet" sagde hun til sig selv. "Det er lige så sikkert som amen i kirken".

Men da hun vågnede den næste morgen, så hun en skade flyve væk med mønten. Og af nissen var der ikke det mindste spor. Den gamle kone blev ude af sig selv. Hun satte sig på trappetrinet og græd, for hun anede ikke, hvad hun skulle gøre. "Jeg har slidt og slæbt alle mine dage" sagde hun " Og nu skulle jeg have det så godt. Men hvordan skal jeg bære mig ad med at få en husnisse?". Ingen svarede hende, og hun kunne ikke selv finde ud af det.

Dagene gik. Den gamle kone passede sit hus, og alt var så nypudset, at det skinnede og blinkede. Men rigtig hyggeligt var det ikke. Det kunne det ikke blive uden en husnisse, syntes den gamle kone. Folk gik forbi ude på vejen, men hun talte aldrig med dem. Hun havde altid klaret sig selv, uden at nogen hjalp hende. Så hvad skulle hun have med andre at gøre? Hvis nogen bad hende om vand, viste hun dem, hvor kilden var. Men bad de om en bid brød, fik de nej. Den smule hun havde, måtte hun passe godt på. Ellers fik hun ikke

så meget at leve af på sine gamle dage. Og så gik hun der og passede sit hus og undrede sig over, at ingen husnisse havde lyst til at slå sig ned hos hende.

Årene gik, og det blev klart, at der manglede noget i huset. Væggene slog revner, vinduerne blev utætte og taget var ved at falde sammen. Til sidst vidste den gamle kone ikke sine levende råd. Hun satte sig på trappestenen, og standsede alle der gik forbi. "Jeg har slidt og slæbt hele mit liv for at spare sammen til mit hus" jamrede hun. "Men nu er det hele ved at falde sammen. Hav medlidenhed med mig. Hjælp mig!". Men der var ingen der have lyst til at hjælpe hende. "Hvorfor skulle vi gøre det?" sagde de" Har du nogensinde hjulpet et andet menneske?"

Vinteren kom. Det blev meget koldt, og sneen føg ind ad de utætte vinduer. En dag hen imod jul kom en lille pige gående på den snedækkede vej. Hun var laset og blåfrossen, og træskoene havde gnavet store huller i hendes strømper. Hun kæmpede sig tappert frem mod blæsten og sneen, men selv om hun var alene i verden og hverken havde far eller mor, turde hun ikke at banke på hos den nærige gamle kone.

Konen stod i vinduet og så ud på vejen. "Sådan en lille størrelse" tænkte hun. "Har jeg ikke selv engang været sådan en?" I en fart kom hun ud på vejen og greb fat i hende. Pigen var bange og strittede imod, men det nyttede ikke noget, ind kom hun. Der blev tændt op i komfuret og grødgryden blev sat over. Hej hvor det knitrede og boblede! Den gamle kone trak pjalterne af den lille magre krop og svøbte den ind i det gamle kludetæppe. Det var blødt og dejligt og grøden smagte dejligt. Tænk at den lille nærige kone alligevel var så rar! Og så faldt den lille gæst i søvn i stolen ved komfuret.

Den gamle kone sad og så på hende. At have sådan en lille en at tage sig af, det var noget andet end at sidde mutters alene. "Mon hun vil gå sin vej i morgen?" tænkte hun "Jeg har ikke fortjent andet. Men måske alligevel! Hun har jo hverken far, mor eller hjem."

Det blev morgen, og da den lille pige vågnede, smilede hun til den gamle kone. Hun ville hellere end gerne blive der. Og den aften så den gamle kone med sine egne øjne, hvordan en nisse i rød hue gled ind gennem døren, listede sig hen til komfuret og skrabede i gryden. Bagefter listede den rundt, som om han skulle se efter, hvad han først skulle tage fat på for at bringe huset i orden.

Og den nisse bor hos den gamle kone i dag.